

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **L. D.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Praha 6, Muchova 223/9, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2012, č. j. MPSV-UM/1208/12/9S-HMP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, č. j. 2 Ad 18/2012 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, **se určuje** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 1573 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2012, č. j. MPSV-UM/1208/12/9S-HMP. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 9. 11. 2011, č. j. 55614/2011/AAJ, jímž byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o dávku v hmotné nouzi – příspěvku na živobytí, a toto rozhodnutí potvrdil.

Městský soud žalobu zamítl, když posoudil jako správný závěr žalovaného, že příjem stěžovatelky po odpočtu přiměřených nákladů na bydlení převyšuje částku živobytí, a tudíž stěžovatelka nesplňuje podmínky pro přiznání dávky v hmotné nouzi - příspěvku na živobytí; v rozhodnutí žalovaného soud neshledal ani jiné nezákonnosti, pro které by je bylo nutné zrušit.

Stěžovatelka proti rozsudku městského soudu v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Z kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že je uplatňován rovněž důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady v postupu správních orgánů.

Stěžovatelka po rekapitulaci skutkového stavu předně namítá, že jak správní orgány, tak městský soud, nesprávně aplikovaly ustanovení § 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném pro projednávanou věc, tj. do 31. 12. 2011, dále jen „zákon o hmotné nouzi.“ Správní orgány aplikovaly na případ stěžovatelky ust. § 2 odst. 2 zákona o hmotné nouzi, ačkoli mělo být aplikováno ust. § 2 odst. 3 uvedeného zákona, dle kterého se osoba považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky předchozího ustanovení, nicméně s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví. Stěžovatelka se také domnívá, že jí nelze klást k tíži tu skutečnost, že sama obývá byt o velikosti cca 96 m², když v tomto bytě žije již přes 35 let a s odvoláním na její věk a zdravotní stav již nikde takto dlouho žít nebude. Dle stěžovatelky městský soud pomíjí fakt, že i kdyby vyměnila tento byt za menší, skutečné náklady na bydlení by se jí nikterak významně neponížily, když nájem za byty menších rozměrů je v podstatě srovnatelný s nájmem, který hradí stěžovatelka za předmětný byt. Stěžovatelka považuje argument soudu, že má k bytu, v němž žije již přes 35 let a k jeho okolí, citový vztah, za argument v rozporu s dobrými mravy. Stěžovatelka dále upozorňuje na své poměry invalidní důchodkyně s prognózou zhoršování se jejího onemocnění s přibývajícím věkem. Poukazuje na zvyšování poplatků ve zdravotnictví a lékárnách, uvádí, že přesto, že stát za ní každý měsíc hradí poplatek za veřejné zdravotní pojištění, je jí z finančních důvodů znemožňován přístup k lékařské péči. Popsanou situaci považuje za porušení jejího základního ústavního práva dle čl. 30 odst. 1 a odst. 2 a čl. 31 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka uvádí, že všechny její žádosti o pomoc v hmotné nouzi jsou od roku 2008 v rozporu s právními předpisy zamítány. Tento rozpor stěžovatelka spatřuje zejména ve výpočtu přiměřených nákladů na bydlení pomocí koeficientů 0,30 nebo 0,35 (v hlavním městě Praze) krát příjem žadatele. Stěžovatelka je přesvědčena, že takový výpočet je mj. v kolizi se zákonem č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného, se zdražováním cen energií, či se zvyšováním DPH a dalších daní, které mají vliv na výši skutečných nákladů na bydlení, stravu, léky atp. Stěžovatelka považuje tento postup za „*cílenou sociální genocidu*“ určitých skupin obyvatelstva. Závěrem stěžovatelka poukazuje na průtahy v řízení před správními orgány a městskému soudu vytyká, že se s touto námitkou vypořádal nedostatečně.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatelka rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, eventuelně postupovat podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. V daném případě je tak kasační stížnost přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Předně je na místě uvést, že stěžovatelka stejný nárok (příspěvek na živobytí) neuplatňuje poprvé. Tento nárok uplatnila již v roce 2011 a 2012, přičemž ani v těchto případech jí nebylo vyhověno a její kasační stížnosti proti rozsudkům městského soudu ze dne 25. 9. 2012, č. j. 1 Ad 91/2011 – 49, a ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 Ad 36/2012 – 56, opírající se o obdobné důvody jako v tomto případě, byly Nejvyšším správním soudem rozsudky ze dne 6. 3. 2013, č. j. 6 Ads 138/2012 – 19, a ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 Ads 24/2013 – 54, zamítnuty (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto upozorňuje, že vzhledem k tomu, že skutkové okolnosti případu se v podstatě nezměnily, nemá důvod se od svých předešlých rozhodnutí jakkoli odchýlit.

Kromě toho zdejší soud upozorňuje na dispoziční zásadu ovládající řízení před správními soudy a na skutečnost, že kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčuje kvalitu soudního rozhodnutí (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Nutno proto poukázat na to, že kasační stížnost stěžovatelky je z větší části toliko kopií žaloby a zejména jejího doplnění a obsahuje totožně formulované námitky, jako ty, s nimiž se městský soud adekvátně vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku.

Stěžovatelka v první řadě nesouhlasí s aplikací § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, když má za to, že měl být v jejím případě aplikován § 2 odst. 3 stejného zákona. Tento stěžovatelčin názor nutno odmítnout, když ustanovení § 21 odst. 1 uvedeného zákona, jež upravuje podmínky pro přiznání nároku na příspěvek na živobytí, *expressis verbis* stanoví, že „[n]árok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob“ (podtrženo NSS). Dle tohoto ustanovení se osoba nachází v hmotné nouzi, *jestliže její příjem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku (...) vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.*“ Poněvadž zákon pro účely příspěvku na živobytí výslovně zavádí povinnost aplikovat definici hmotné nouze podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, nemohly správní orgány aplikovat ust. § 2 odst. 3 uvedeného zákona a využít správního uvážení pro zařazení stěžovatelky do kategorie osob v hmotné nouzi, dospěly-li k závěru, že podmínky podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona nejsou splněny. Správní orgány, potažmo městský soud, proto aplikovaly správné ustanovení zákona.

Z kasační stížnosti dále plyne, že stěžovatelka spatřuje nezákonnost již v samotné konstrukci podmínek pro získání nároku na příspěvek na živobytí, když za kolidující s jinými právními předpisy považuje zejména koeficient 0,30, resp. 0,35, stanovený pro výpočet tzv. příjmu pro účely příspěvku na živobytí (§ 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Stěžovatelka se domnívá, že tento koeficient je v nepoměru ke zvyšování nájemného, daní, cen léků a poplatků ve zdravotnictví, a tedy s celkovými náklady na život. Dle stěžovatelky se tak jedná o porušení základních práv slabších skupin obyvatelstva (zejm. čl. 30 a 31 Listiny základních práv a svobod).

Nejvyšší správní soud k této námitce nejprve uvádí, že žádným způsobem nesnižuje tíživou ekonomickou, sociální a zdravotní situaci stěžovatelky. Nicméně, s jejími tvrzeními o „sociální genocidě“ obyvatelstva nemůže souhlasit. K obsahu čl. 30 Listiny základních práv a svobod se již zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 22. 6. 2011, č. j. 4 Ads 54/2011 – 76, tak, že toto „*ustanovení směřuje k zakotvení subjektivního občanského (čl. 30 odst. 1), respektive lidského (čl. 30 odst. 2) práva na sociální zabezpečení, a to zásadně pouze pro případy sociálních událostí v citovaném článku uvedených (stáří, nezpůsobilost k práci a ztráta živitele, hmotná nouze). Pro tyto zaručuje Listina základních práv a svobod právo na „přiměřené hmotné zabezpečení“. V případě sociální události hmotné nouze ovšem zaručuje Listina pouze „pomoc nezbytnou pro zajištění základních životních podmínek“.* Podstatné dále je, že právo zaručených v čl. 30 Listiny základních práv a svobod je možno se dovolávat pouze v mezích zákonů, které jej provádějí (srov. čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Pokud jde o právo na pomoc nezbytnou pro zajištění základních životních podmínek v případě hmotné nouze, v době rozhodování žalovaného byly zákony ve smyslu čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které provádějí práva zaručená v článku 30 odst. 2, zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o životním a existenčním minimu“), a zákon o pomoci v hmotné nouzi. Listina základních práv a svobod tedy nezaručuje žadatelům o příspěvek na živobytí určitou výši dávky, ani nárok na dávku jako takovou. Stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí příspěvku na živobytí a jeho výše je plně v rukou zákonodárce a záleží na jeho vůli, jak vymezí skupinu oprávněných osob z hlediska jejich sociálního statutu (tzn. podle výše příjmu apod.).“ Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány i Městský soud v Praze svým postupem neporušily Listinu základních práv a svobod, pokud na případ stěžovatelky aplikovaly zákon o pomoci v hmotné nouzi, který práva zaručená v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod provádí.

Jak již bylo konstatováno, stěžovatelka brojí zejména proti samotnému zavedení koeficientů 0,30 a 0,35 ustanovením § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, které má být dle jejího názoru protizákonné zejména s ohledem na neustálé zvyšování daní, regulaci nájemného či zavedení poplatků ve zdravotnictví. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že se ve všech těchto ohledech jedná o námitky, které jsou v řízení o kasační stížnosti nepřipustné, neboť žádným způsobem nesměřují proti napadenému rozhodnutí městského soudu, nýbrž proti normotvorbě zákonodárce. Nutno upozornit na skutečnost, že soudy nejsou obecně nadány pravomocí rušit či měnit právní předpisy (jejich jednotlivá ustanovení), mohou však učinit návrh k Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, mají-li za to, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem. V této věci však Nejvyšší správní soud takový závěr nesdílí.

pokračování

Pokud jde o v této věci užitý zákon o hmotné nouzi, ten konstruuje tři dávky pomoci v hmotné nouzi (příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení a mimořádnou okamžitou pomoc), které mají sice společné to, že slouží k zajištění základních životních podmínek osob nacházejících se v hmotné nouzi (§ 1 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi), liší se však jednotlivými podmínkami pro jejich poskytování a konkrétním účelem poskytnutí. Dávku příspěvek na živobytí, o niž stěžovatelka žádala, lze označit za dávku opakující se a zajišťující osobám sociálně slabým konečný příjem alespoň ve výši životního nebo existenčního minima, jak je stanoveno zákonem o životním a existenčním minimu. Při rozhodování o poskytnutí příspěvku na živobytí se prioritně zkoumá, zda se osoba nachází v hmotné nouzi, přičemž se též zjišťují její celkové sociální a majetkové poměry (srov. § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 6 Ads 98/2008 – 53, konstatoval, že z konstrukce příspěvku na živobytí, jako dávky hmotné nouze, lze dovodit, že zákon stanovil jako sociálně únosnou hranici příjmů, které musí každá osoba vynaložit na bydlení, 30 % příjmu (v případě stěžovatelky bydlící v hlavním městě Praze 35%). Koncepce sociálního zabezpečení v České republice vychází z odpovědnosti jednotlivce za jeho sociální situaci; toto pojetí vyjadřuje zákonodárce v důvodové zprávě k zákonu o pomoci v hmotné nouzi (srov. odst. 2 část B - Odůvodnění hlavních principů navrhované právní úpravy) a odpovídá východisku čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vymezujícím právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění pouze základních životních podmínek (tuto zásadu vtělil zákonodárce jako základní zásadu do § 1 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Zákonodárce tak koncepcí rozhodného příjmu pro příspěvek na živobytí deklaruje, že by mělo být zájmem oprávněné osoby, aby úměrně své nepříznivé sociální situaci nevydávala náklady na bydlení více než výši 30 % resp. 35 % svého příjmu.

V této věci není sporu o tom, že stěžovatelka je osobou invalidní pro invaliditu III. stupně, bydlí v Praze v bytě o velikosti 3+1 (95,88 m²), je osobou posuzovanou samostatně, nemá majetek, kterým by si mohla zvýšit vlastní příjem, a je jí vyplácen invalidní důchod ve výši 10 294 Kč měsíčně, přičemž její odůvodněné náklady na bydlení představují částku 11 031,28 Kč. Zákon o pomoci v hmotné nouzi však v § 9 odst. 2 konstruuje tzv. přiměřené náklady na bydlení pro posuzování nároku na příspěvek na živobytí, jimiž stanovil zákonodárce limit, při jehož překročení již stát pro účely posuzování nároku na příspěvek na živobytí nebude další náklady na bydlení zohledňovat. Tento institut vychází z premisy, že je sociálně přijatelné a únosné, aby oprávněná osoba vydávala na bydlení maximálně určitou část svých příjmů (30%, v Praze 35% příjmu). Přiměřené náklady na bydlení v případě stěžovatelky proto představují částku ve výši 35% jejího příjmu, tj. částku ve výši 3602,90 Kč. Příjem stěžovatelky pro účely příspěvku na živobytí je tedy částka ve výši 6691,10 Kč. Dále bylo zapotřebí určit, jaká je částka živobytí stěžovatelky a zda tato částka převyšuje její příjem vypočtený pro účely příspěvku na živobytí. Podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o hmotné nouzi se částka živobytí stěžovatelky počítá z částky existenčního minima, která je zvýšená o polovinu částky rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem, popřípadě zvýšená o částky uvedené v § 26 až 29 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Existenční minimum činilo v případě stěžovatelky 2020 Kč (§ 5 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu), a bylo proto navýšeno o 553 Kč (3126 Kč - 2020 Kč = 1106 Kč/2) jakožto polovinu rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem, celkem tedy 2573 Kč. Tato částka byla dále navýšena o 331,80 Kč (1106 Kč x 0,3) podle § 26 zákona o pomoci v hmotné

nouzi a o 221,20 Kč (1106 Kč x 0,2) podle § 27 téhož zákona. Celková částka živobytí tak v posuzované věci činila 3126 Kč.

Jelikož byla částka živobytí stěžovatelky (3126 Kč) nižší, než její příjem vypočtený pro účely příspěvku na živobytí (6691,10 Kč), není stěžovatelka považována ve smyslu zákona o pomoci v hmotné nouzi za osobu, jež by se nacházela v hmotné nouzi. Jakkoli tedy Nejvyšší správní soud nepopírá tíživou situaci stěžovatelky, konstatuje, že správní orgány i městský soud posoudily její nárok na příspěvek na živobytí správně, když ten jí nevznikl, neboť v rozhodném období (červenec až září 2011) nesplňovala podmínky pro jeho přiznání.

Pokud jde dále o stěžovatelkou uváděný čl. 31 Listiny, jenž upravuje právo každého na ochranu zdraví a právo občana na bezplatnou zdravotní péči a na zdravotní pomůcky na základě veřejného pojištění, k tomuto se již vyjádřily správní orgány v tom smyslu, že dávky pomoci v hmotné nouzi nejsou určeny k zajišťování zdravotní péče, ale na poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi. K této námitce lze proto odkázat rovněž na rozhodnutí žalovaného, který se v něm *obiter dictum* vyslovil též o podmínkách poskytování zdravotní péče a veřejném zdravotním pojištění (srov. str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí).

Zdejší soud konečně neshledal ani porušení dobrých mravů městským soudem, konstatoval-li citovou vazbu stěžovatelky na byt, v němž bydlí již 35 let, a na jeho okolí. Toto tvrzení městského soudu vychází z argumentů stěžovatelky, která sama uvádí, že v uvedeném bytě žije již 35 let a nikde již tak dlouho žít nebude. Pokud jde o výměru bytu (cca 96 m²), městský soud uvedl, že je na zvážení stěžovatelky, zda náklady na obývání předmětného bytu nejsou neúměrné s ohledem na výši jejích příjmů, což se zdejšímu soudu jeví zcela logické, když náklady za uvedený byt jsou vyšší než stěžovatelčin invalidní důchod. Městský soud však stěžovatelce touto argumentací nic nenařizoval a toto konstatování nemělo vliv ani na posouzení podmínek příspěvku na živobytí; městský soud stěžovatelce toliko nastínil jednu z možností, jak může svou situaci řešit, když obecně platí, že u bytů s menší výměrou jsou náklady na jejich užívání nižší.

Zbývající argumentace stěžovatelky směřuje do tvrzených průtahů řízení před správními orgány, když o její žádosti bylo (v obou stupních, pozn. NSS) rozhodováno celkem 5 měsíců a 23 dní. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že i v případě, bylo-li by správní řízení skutečně zatíženo průtahy, nejedná se o vadu, jež by působila nezákonnost rozhodnutí, neboť lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou toliko pořádkovou. Její samotné nedodržení nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem, jak to ostatně dovodil i městský soud. Domnívala-li se stěžovatelka, že byl správní orgán v průběhu správního řízení nečinný, nic jí nebránilo využít právních prostředků ochrany proti nečinnosti, které jí skýtal právní řád. Ze spisu ale plyne, že stěžovatelka tyto prostředky nevyužila a proti tvrzeným průtahům nijak nebrojila. Lze proto uzavřít, že namítané průtahy řízení nemají pro projednávanou věc žádného významu, neboť nemohou nijak ovlivnit závěr, že stěžovatelka nesplňuje předpoklady pro přiznání příspěvku na živobytí.

pokračování

Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a nezbylo mu, než ji zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalovanému pak nelze přiznat náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2, § 120 s. ř. s.

Stěžovatelce byla usnesením ze dne 21. 3. 2013, č. j. 2 Ad 18/2012 – 29, městským soudem ustanovena zástupkyně, Mgr. Dagmar Rezková Dřímlová, advokátka, podle § 35 odst. 8 s. ř. s.; hotové výdaje ustanovené zástupkyni a odměnu za zastupování osoby platí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatelky odměnu za jeden úkon právní pomoci – sepis a podání kasační stížnosti – ve výši 1000 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Protože je advokátka plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o DPH. Částka této daně činí 273 Kč. Ustanovené advokátce se tedy přiznává odměna za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve výši 1573 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu